

A PROPÒSIT D'UNS RECORDS

El Miquel va aprendre del seu pare el que aquest havia après de l'avi i ell del besavi i així podríem continuar fins molt enrera, les mateixes paraules per els mateixos gestos i les mateixes eines. Ara és tan diferent que necessita escriure-ho pels seus fills. Els hi redacta dues planes, però els hi dóna més de setanta paraules en el glosari i mentre contacta amb els seus records, sent que el que fa és transcendent, que potser serà l'única manera que quedi constància d'una forma de viure que havia estat la mateixa per a moltes generacions, i què havia configurat la manera de ser de la seva família al llarg dels temps.

Realment és curiós pensar que tan sols en una generació s'ha trencat l'estructura que havien conformat durant segles els nostres costums i les nostres tradicions. No crec que ningú es qüestioni el que això sigui bo o dolent, però el que si és lloable és la voluntat de que en quedi constància, perquè, com diu la cançó, qui perd els orígens, perd la identitat. Nosaltres no ens hem configurat espontàniament, del no res, sinó que som el fruit dels esforços de generacions passades, no tan sols a nivell individual sinó com a poble.

Avui tinc en ment dues anècdotes molt significatives. Una ha passat fa poc a Cervera. Quan els de TV3 anaven pel torrent Salat buscant imatges per fer-hi un reportatge, per fer-ho més amé van demanar l'ajut d'una escola rural de la Segarra i el seu professor els explicava que el que veien pel seu voltant eren camps d'ordi i, que com tots sabien, era un cereal. Quan a propòsit d'això els va demanar que nomenessin altres cereals els xavals van indicar el Kelogs, els Frostis, Choco-crispis, etc... i això que la majoria d'ells eren fills de pagès.

L'altra li va passar a una amiga meva. En un descans d'un viatge que feien dos nebots d'aproximadament 8 anys la van cridar perquè anés a veure un camp de "bonsais". Ella, com és lògic, va quedar molt estranyada que es cultivessin a l'aire lliure, i l'explicació la va trobar quan hi va arribar, era una plantació de ceps.

Certament es pot somriure, però també es pot meditar una mica en la nostra responsabilitat vers l'educació cultural dels nostres fills, i quan dic cultural no vol dir d'Art o d'Història, que la nostra cultura la conforma també la nostra manera de viure temps enrera. Per això és tan interessant la tasca de recollida d'antics costums que ha començat el Miquel quan ens explica tot el relacionat amb la llaurada dels camps.